ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

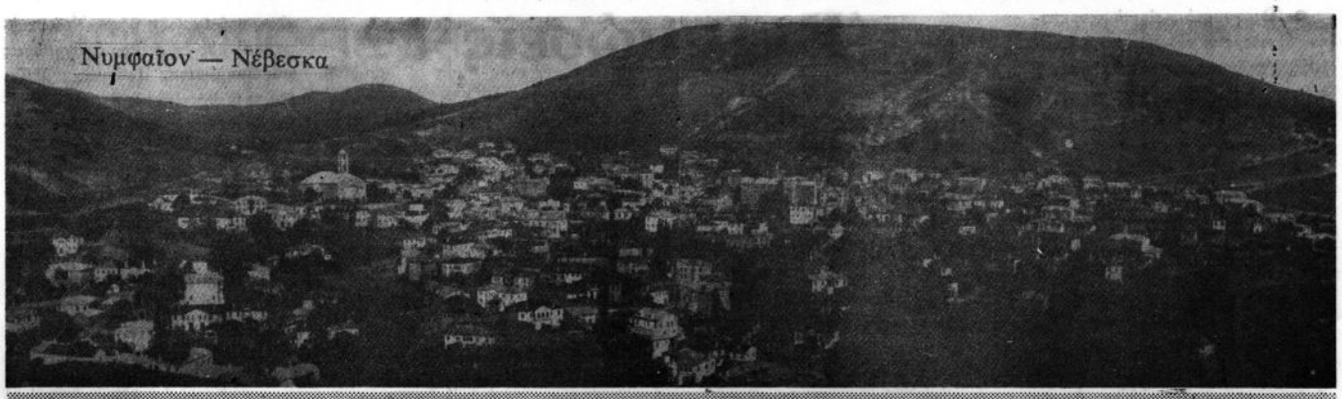

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΥΜΦΑΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΝΥΜΦΑΙΩΤΩΝ «Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ»

Ἰούλιος — Αὔγουστος 1979	ΕΔΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	Ὑπεύθυνος δάσει τοῦ Νόμου:	Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:
Ἀριθμὸς φύλλου 55	Ὁδὸς Χαλκέων 11	Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον	Α. ΣΥΝΑΠΑΛΟΣ
	Τηλ. 278-455	τοῦ Συνδέσμου Νυμφαιωτῶν	Φιλ. Ἑταιρείας 45, Θεσ)νίκη

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ εἰς τὴν δεξίωσιν τοῦ Ὁλοκαυτώματος Νυμφαίου τοῦ Προέδρου τοῦ Συνδέσμου μας κ. Ν. Γ. ΦΙΣΤΑ

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Μέσα στό διάδα τῆς ζωῆς, μέσα στὸ γοργό της πέρασμα, εἶναι στιγμαὶ πού σταματᾶ κανεὶς γιά λίγο. Εἶναι στιγμαὶ πού ἡ μνήμη ξεδιπλώνεται σὲ χρόνους περασμένους καὶ σταματᾶ σὲ γεγονότα πού στάθηκαν ὁρόσημα στὴν πορεία τοῦ Ἔθνους μας.

Εἶναι στιγμαὶ πού ἡ μνήμη ἐγγίζει μὲ θαυμασμὸν μορφὰς Ἡρώων, πού ὑπῆρξαν συντελεσταὶ σελίδων δόξης καὶ μεγαλείου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μας.

Εἶναι στιγμαὶ πού ἡ ψυχὴ ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια της, διὰ νὰ ἀτενίσῃ κάτι τὸ ἀνώτερον, κάτι τὸ ὑψηλὸν καὶ ὡραῖον, καὶ ὑψώνεται ἐλεύθερη στοῦ ἰδανικοῦ τὴν σφαῖραν.

Μίαν τέτοιαν στιγμὴν ζοῦμεν σήμερον.

Πατῶντες εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον χῶρον τοῦ Νυμφαίου, πού ἁγιασμένον αἷμα Ἑλλήνων μαχητῶν τὸ πότισε ἐπὶ πεντακόσια χρόνια, νοιώθομεν πληρέστερον τὸ βάρος τῆς μεγάλης θυσίας τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ὁλοκαυτώματος τοῦ Νυμφαίου, καὶ κατανοοῦμεν ἐναργέστερον τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον τῆς μεγαλειώδους πράξεως αὐτῶν.

Καὶ ἡ μνήμη μας ἠλεκτρισμένη σήμερον, θυμᾶται πλεῖστα ὅσα...

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς τῶν Ἑλλήνων, ὑψιπετὴς πάντοτε εἰς τὴν σύλληψιν ἀφηρημένων ἰδεῶν καὶ ἐννοιῶν, διακρίνει ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἔχει κάτι τὸ ξεχωριστόν, διότι δίδει διέξοδον εἰς τὴν ἀνθρώπινην ψυχήν μας.

Ἡ σημερινή μας συγκέντρωσις δίδει ὁμορφιὰν ἐλπίδος καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸν νοῦν νὰ συλλάβῃ τὸ νόημα τῆς προσφορᾶς καὶ θυσίας, καὶ ἀναζητεῖ τὴν ἀπόλυτον ἐξίσωσιν μεταξύ αὐτῶν.

Ἂς ἐξετάσωμεν μετὰ προσοχῆς μίαν μόνον πτυχὴν τῆς δυναμικότητος τοῦ Ἔθνους μας. Ἡ πτυχὴ αὕτη ὀνομάζεται «ἔνοπλοι δυνάμεις». Αὗται ἐκφράζονται ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν μὲ τὴν περίλαμπρον ζωντανὴν πραγματικότητα τοῦ ὅλου Στρατοῦ καὶ Χωροφυλακῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν μὲ τὴν πραγματικότητα τοῦ ὑπολοίπου τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Αὐτὸ τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων, ἀπτὸν ὡς πραγματικότης καὶ ἐπιβλητικὸν ὡς ἰδέα, εἶναι τόσον ἐνιαῖον, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ διακριθεῖ εἰς χωριστὰς ἐννοίας, διότι εἶναι σφικτὰ ἀγκαλιασμένον. Ἑλληνικὸς Στρατὸς καὶ Ἑλληνικὸς Λαός, ἡνωμένοι εἰς τὴν τρισχιλιετῆ ἱστορίαν μας, ἀπεδείχθησαν καὶ ἐπεβλήθησαν κατὰ παγκόσμιον ὁμολογίαν, ὡς οἱ θερμότεροι ἐρασταὶ τῆς ἐλευθερίας, τῆς πατρίδος καὶ τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν.

Δὲν ἐπεκτείνομαι διὰ νὰ μὴ σᾶς κουράσω. Τονίζω ὅμως τὸ ἑξῆς:

Εἰς τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν μιᾶς πνευματικῆς ἀπολυτρώσεως, ἐκεῖ ὅπου τὸ ἀνθρώπινον συναντᾶ τὸ θεῖον, ὑπάρχουν διὰ τούς Ἕλληνας στιγμιότυπα πού καθορίζουν τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω μόνον τρία τοιαῦτα:

1) Ὅταν ὁ βασιλεύς Ἱππόλοχος, προέπεμπε τὸν υἱόν τοῦ Γλαῦκον διὰ τὴν μάχην τῆς Τροίας, τοῦ εἶπε τὸ περίφημον «Αἰὲν Ἀριστεύειν».

2) Ἡ θρυλικὴ Σπαρτιάτισσα ἔδωσε ἣν ἐπιταγὴν «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς».

3) Ἡ τρισχιλιετὴς ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, πλουσιωτάτη εἰς διδάγματα, καθορίζει ὅτι λόγοι ἐθνικοί, λόγοι ἀνωτέρας ἠθικῆς, λόγοι ρεαλιστικῆς σκοπιμότητος, ἐπιβάλλουν ὅπως «τὰ χέρια, τὸ πνεῦμα καὶ αἱ θυσίαι» πού ἐκράτησαν ὑψηλὰ τὸ λάβαρον τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας, πρέπει νὰ διατηροῦνται πάντοτε ἀσάλευτα, πάντοτε ἰσχυρὰ καὶ ὡραῖα, διότι εἶναι φάρος ἄσβεστος παραδειγματισμοῦ».

Μία τοιαύτη ἀκίς, μοναδικὴ εἰς γέννησιν, διότι εἶναι δημιουργία τῆς ἀντιστάσεως τῶν Μακεδόνων ἐναντι τῆς λαίλαπος τῶν Τούρκων, μία τοιαύτη ἀκίς, ἐπιβλητικὴ εἰς παραγωγὴν ἀριστωλῶν τοῦ Ἔθνους, ἀξιοθαύμαστος, ὡς Κέντρον τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος καὶ ζηλευτὴ εἰς ἰδιόρρυθμον πολιτισμὸν ἐπὶ πέντε αἰῶνας ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ ΝΥΜΦΑΙΟΝ πού σᾶς ὑποδέχεται σήμερον.

Ἄνεμοι ποικίλοι ἐδημιούργησαν μίαν μεγάλην δημογραφικὴν κάμψιν καὶ ὑφίσταται κίνδυνος ἀφανισμοῦ τοῦ οἰκισμοῦ τούτου.

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Ἔχετε σήμερον ἐνώπιόν σας τὰ δύο σκέλη μιᾶς ἐξισώσεως. Ἀπὸ τὴν μίαν πλευράν, ὑπέροχος εἰς διαστάσεις καὶ περιεχόμενον ὁ κύκλος τῆς προσφορᾶς τοῦ ἡρωϊκοῦ Νυμφαίου. Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς ἐξισώσεως, προβάλλει ἡ σεβαστὴ μορφὴ τῆς Μεγάλης μας Μάνας, τῆς γλυκειᾶς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία σημειώνει, σταθμίζει καὶ ἀνταποδίδει.

Εἰς τὸ λεπτὸν αὐτὸ σημεῖον, ἐκφράζω ἐκ μέρους ὅλων τῶν ἀπανταχοῦ Νυμφαιωτῶν καὶ τῆς κοινότητος αὐτῶν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς ὅλους ὅσοι καταβάλλουν προσπαθείας ὑπὲρ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου.

Σφίγγω μὲ ἀγάπην τὸ χέρι τοῦ σεβαστοῦ μας ὑπουργοῦ Βορ. Ἑλλάδος κ. Ν. Μάρτη, τοῦ δραστηρίου Νομάρχου μας κ. Θ. Ἀσπασίδη, τῶν ἀξίων ἐκπροσώπων τοῦ λαοῦ βουλευτῶν μας κ.κ. Ἀνδρεάδη καὶ Μαυρίδη καὶ ὑποκλίνομαι πρὸ τῆς πληθώρας τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων φίλων τοῦ Νυμφαίου.

Μὲ πλήρη συναίσθησιν καὶ εὐθύνην τῆς σημασίας τῶν λέξεών μου, τονίζω μετὰ τιμῆς πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ὅτι ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ ἱστορικοῦ οἰκισμοῦ Νυμφαίου ἅπτεται καὶ ἠθικῶν πεπρωμένων τῆς χώρας μας εἰς τὰ ἀνεκτίμητα ταῦτα βόρεια σύνορα τῆς πατρίδος μας.

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Τὴν στιγμὴν ταύτην λαμβάνει χώραν μία ἱερὰ μυσταγωγία. Ἄνωθεν ἡμῶν περιίπτανται αἱ ψυχαὶ τῶν Νεβεσκαλήβων, αἱ ψυχαὶ τῶν ἡρώων τῆς φυλῆς, καὶ αἱ συγκινητικαὶ μορφαὶ τῆς δεκάδος τοῦ Ὁλοκαυτώματος καὶ ὅλαι μαζὶ ἐκφράζουν μίαν εὐχήν. Ἀκοῦστε την: «Εἶθε!, ἡ ἀμοιβαία φλὸξ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ μεταξὺ τῆς πολιτείας καὶ τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων, νὰ συνεχισθῇ μὲ ἔντασιν τοιαύτην ὥστε νὰ λειώνῃ τούς πάγους τοῦ χειμῶνος τῶν ψυχῶν, νὰ φέρνῃ τὴν ἄνοιξιν μὲ τὰ λουλούδια τῆς καρδιᾶς καὶ νὰ ὁδηγῇ τὴν πατρίδα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν».

Συγκεκινημένος ἀπὸ τὴν προσοχὴν πού μὲ ἠκούσατε ἐκφράζω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὴν λαμπρότητα πού προσέδωσαν εἰς τὴν συγκέντρωσιν αἱ ἐλκυστικαὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ὡραίου μας γυναικείου φύλου, πού ἵσταται ἰσότιμα παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρικοῦ, προπίνω ὑπὲρ τῆς ὑγείας ὅλων σας καὶ ἀναφωνῶ:

Ζήτω τὸ Ἔθνος μας!

Ζήτω τὸ ἐν τῇ μικρότητί του Μεγάλον Νυμφαῖον!

Ἐντυπώσεις

● Ὡς γνωστόν, εἰς τὸ τουριστικὸν ξενοδοχεῖον τοῦ Νυμφαίου «ΝΕΒΕΣΚΑ» ἔγινεν εἰς τὰ πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25ης Μαρτίου μεγάλη χοροεσπερίς, τὰ ἔσοδα τῆς ὁποίας διετέθησαν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ οἰκήματος τοῦ Σταθμοῦ Χωροφυλακῆς. Ὁ ἐκ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης ἀπόηχος, ὡς ἐμφαίνηται ἀπὸ δημοσιεύματα εἰς ἀξίας περιοδικά, ἐξακολουθεῖ ἰσχυρὸς ἀνὰ τὸν νομὸ μας καὶ χαίρομεν πληροφορούμενοι, ὅτι εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιτυχίαν τῆς χοροεσπερίδος συνετέλεσε τὰ μέγιστα ἡ προσδευτικότης καὶ ἐνεργητικότης τοῦ γραμματέως τῆς κοινότητος κ. Μ.Ἰ. Οἰκονομίδη. Ἀξίζουν συγχαρητήρια εἰς αὐτόν, τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος κ. Κ. Μπουτάρην, εἰς τὰ μέλη τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, εἰς τοὺς ὑπαλλήλους κ. Δ. Γκιάκαν καὶ κ. Γ. Γκιώσην καὶ εἰς τοὺς κατοίκους διὰ τὴν θερμήν των συμπαράστασιν.

● Ὁ ἐμπλουτισμὸς τοῦ «Μουσείου Νυμφαίου» συνεχίζεται ἀπὸ ποικίλας δωρεὰς εὐγενῶν συμπατριωτῶν μας, τοὺς ὁποίους καὶ εὐχαριστοῦμεν. Εἰς τὴν ρεαλιστικὴν ἀπόδοσιν τοῦ μουσείου μεγάλως συμβάλλει ἡ ἐπὶ δεκαετίαν ἤδη πρόθυμος καὶ ἀνιδιοτελὴς προσφορὰ τῶν κ.κ. Θωμᾶ Οἰκονόμου, πρώην προέδρου τῆς κοινότητος, Κ. Μπουτάρη, νῦν προέδρου, τοῦ κ. Μ.Ἰ. Οἰκονομίδη, γραμματέως τῆς κοινότητος καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς κ. Δ. Γκιάκα καὶ Γ. Γκιώση, οἵτινες ξεναγοῦν, διαφυλάττουν καὶ διακηρύττουν τὴν σκοπιμότητα καὶ προορισμὸν τοῦ Μουσείου. Ὡς ἱδρυτὴς αὐτοῦ ἐκφράζω εἰς τοὺς ἀνωτέρω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας καὶ τοὺς συγχαίρω, διότι ἡ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κοπιώδης ἐνέργειά των ἀποδεικνύει, ὅτι ἐμφοροῦνται οἱ εὐγενεῖς αὐτοὶ Νυμφαιῶται μιας ἀπὸ ἀγάπην καὶ στοργὴν διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα, προβολὴν τῆς ὁποίας ἐπιδιώκει καὶ ἐπιτυγχάνει καὶ τὸ θαυμαστὸν μουσεῖον μας.

● Ἡ ὑπὸ τῆς κοινότητος κατὰ τὴν γενομένην τελετὴν τοῦ Ὁλοκαυτώματος δοθεῖσα δεξίωσις ὑπῆρξε πολὺ ὡραία καὶ πλούσια εἰς διδάγματα καὶ ἀποτελέσματα. Τοιαῦται ἐκδηλώσεις, παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ οἰκονομικὰς θυσίας εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν προβολὴν καὶ τὸ καλὸν τῆς γενετείρας ἡμῶν. Συγχαίρομεν ὅλους τοὺς κοπιάσαντας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην.

● Πλὴν τῆς προσελεύσεως τῶν ἐπισήμων ἐκπροσώπων τῆς ἐκκλησίας, πολιτείας, στρατοῦ καὶ χωροφυλακῆς, πρέπει νὰ ἐξάρῃ τις ἰδιαιτέρως τὴν παρουσίαν καὶ πολλῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ ἐκ τῆς ἐγγύς περιφερείας μας. Ἡ συμπαράστασις τῶν αὔτη κρίνεται θερμὴ καὶ τιμητική. Μελλοντικῶς πρέπει νὰ εὑρεθῇ τρόπος, ὥστε ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν ἑκάστοτε δεξίωσιν νὰ εἶναι εὐρυτέρα καὶ πλέον ἀντιπροσωπευτική. Νομίζω ὅτι βάσις πάσης ἐπισημότητος εἶναι καὶ ὁ λαός. Εἰς αὐτὸν ἰδίως πρέπει νὰ τονισθῇ, τὸ διατὶ γίνονται καὶ συνεχίζονται τοιαῦται τελεταί. Φρονῶ ὅτι ἡ πολιτεία δὲν ἀποβλέπει εἰς διαιώνισιν τοῦ μεταξὺ ἀδελφῶν σημειωθέντος πρὸς στιγμὴν μίσους, ἀλλὰ εἰς παραδειγματισμὸν καὶ νουθεσίαν ὅλων τῶν Ἑλλήνων οὕτως ὥστε εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον ἀνάγκη τοιούτων ἐκδηλώσεων. Πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ πού ὅλοι οἱ Ἕλληνες πιασμένοι χέρι - χέρι ν ἀδιακηρύξωμεν ὅτι «οὐδεὶς ἀναμάρτητος». Καὶ ὕστερα, ἂς κάμωμεν ἕνα κοινὸν τελευταῖον μνημόσυνον ὅλων τῶν θυμάτων ἀπὸ ὅλας τὰς ποικίλας ἑλληνικὰς παρατάξεις, καὶ νὰ τονίσωμεν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν πλέον εἰς τὸν ἑαυτόν μας νὰ διαπράξῃ ἄλλα παρόμοια θανάσιμα λάθη. Εἰς τὰ ἑκάστοτε διλήμματά μας, νὰ μὴ ξεχνῶμεν ὅτι πρῶτον εἴμεθα Ἕλληνες καὶ ὕστερα κάθε τι τὸ ἄλλον. Ἡ λήθη τοῦ παρελθόντος νὰ εἶναι γενικὴ καὶ ὄχι μονόπλευρος. Ἔτσι σκέπτεται ὁ νουνεχὴς λαὸς τῶν Ἑλλήνων.

● Πολὺ εὐγενικὴ ἡ πρόσκλησις τῶν ἐπισήμων διὰ καφὲ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Παν. Τσίτσιου εἰς τὸ ἀρχοντικόν των. Ἡ ἐπίσκεψις ἐσημειώθη ἐπιτυχής, θαμιδωτική, ἀξιοπρεπὴς καὶ σκόπιμος. Ἐπῆλθε ἀναζωπύρωσις τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ἀρχοντικοῦ τούτου ἀείμνηστος Ἀναστάσιος Τσίρλης, ἦτο ὁ ταμίας καὶ ἱδρυτικὸν μέλος τῆς Νέας Φιλικῆς Ἑταιρείας τοῦ 1867 πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας. Ἐπίσης ἀνεγνωρίσθη ἡ καταβληθεῖσα ἀρτία προσπάθεια πρὸς διαιώνισιν τῆς ἐννοίας πού περικλείεται καὶ πηγάζει ἀπὸ τὸ ἐν ἐνεργείᾳ ἀρχοντικὸν ταῦτο.

Εἰς τὴν ἀξιότιμον οἰκογένειαν κ. Παν. Τσίτσιου ἀξίζουν καὶ εὐχαριστίαι καὶ θερμὰ συγχαρητήρια.

● Γενομένης εὐρείας σχετικῆς συζητήσεως διεπιστώθη καὶ ἀνεγνωρίσθη, ὅτι δὲν εἶναι ἡ ὑλικὴ ἀμοιβὴ πού ὠθεῖ τὸν οἱονδήποτε ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν καλῆς τινος πράξεως, ἀλλὰ ὁ πλοῦτος τῶν εὐγενῶν συναισθημάτων πού ἐμφωλεύουν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Δι' αὐτὸ καὶ αἱ καλαὶ πράξεις ὅταν γίνονται ἐμφανεῖς, ἐπιδοκιμάζονται ἠθικῶς, διότι οὕτως γίνονται καὶ φάρος μιμήσεως. Πάντως αὐτὴ ἡ ἄποψις οὐδόλως μειώνει τὴν ἀξίαν καὶ ἀπόδοσιν τοῦ ὑλικοῦ χρήματος πού προσφέρεται καὶ διατίθεται ὑπὸ ἄλλων ἀνθρώπων. Μάλιστα κατὰ ἕναν περίεργον τρόπον ἡ κοινωνία συνηθίζει νὰ χειροκροτεῖ περισσότερον τὰς ὑλικὰς προσφορὰς τοῦ οἱουδήποτε ἀνθρώπου, παρὰ τὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς τοιαύτας ἄλλων. Ἴσως, δι' αὐτό, ἐκπλήσσει κάπως τὸ ἀντίστροφον τοῦ συνηθιζομένου. Μὲ τοιαύτας σκέψεις ἐνεργεῖ πάντοτε ἡ «Φωνὴ τοῦ Νυμφαίου».

● Λοιπὸν ὁ ὀργασμὸς διὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Νυμφαίου συνεχίζεται. Ἡ οἰκία Κ. Μπέφα, σωστὸν παρατηρητήριον, ἐτελείωσε. Ὁ οἶκος Γ.Κ. Λούστα περὶ τὸ τέλος του. Ἡ οἰκία ἀδελφῶν Μπουτάρη ταχέως συμπληρώνεται. Τ' ἀδύο μέγαρα Ἀδελφῶν Δήμιου, Καστοριανῶν, ἀκτινοβολοῦν ἤδη στὸν χῶρο τῆς Κώστας μας. Εἰς τὸ ἴδιον κεντρικὸν οἰκόπεδον ἐθεμελιώθησαν αἱ τρεῖς οἰκίαι τοῦ Ἀν. Κ. Τραμαντζᾶ, τοῦ Δ.Κ. Τραμαντζᾶ καὶ τοῦ Μ. Φαϊτατζόγλου, πού ἐχρίσθη ἤδη «Νεβεσκιώτης» μὲ τὰς ἐκ τούτου ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα. Πράγματι ἀξίζει νὰ ἑορτασθῇ τὸ γεγονός. Μὲ λαχτάραν ἀναμένεται καὶ ἡ θεμελίωσις τῆς Βίλλας Κοντογιάννη, τῆς ὁποίας τὰ δωμάτια ἔχουν ἤδη κλείσει διὰ φιλοξενίαν ἀπὸ ὡραίας Ἀθήδας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅλοι οἱ Νυμφαιῶται ἐπιδιορθώνουν τὰ σπίτια των. Εἰς τὸ χρηματιστήριον τῶν οἰκοπέδων ἡ τιμὴ τῆς μονάδος ἀνέβηκε εἰς ὕψη. Ἡ κοινότης δημοπρατεῖ ἔργα ὑδρεύσεως καὶ ὑπονόμων. Ἡ κεντρικὴ πλατεῖα θὰ διευρυνθῇ. Ἐκεῖνο ὅμως πού συγκινεῖ τὸ πανελλήνιον εἶναι ἡ ἀποφασισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἀναστήλωσις τοῦ «Στρατηγείου τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος» πού ἦτο εἰς τὸ ἀρχοντικὸν Μίχα Τσίρλη. Διὰ πολλοὺς λόγους τὸ θέμα τοῦτο κρίνεται ἐθνικῶς ἐπεῖγον. Σὲ λίγο θὰ πανηγυρίσωμεν καί κάτι ἄλλο πού δὲν τὸ ὀνομάζω, διότι αὐτομάτως θὰ γίνῃ αἰσθητὸν ἀπὸ τὴν ζέστην πού προκαλεῖ τὸ ἀντίκρυσμά του. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τινά, περὶ τῶν ὁποίων ἄλλοτε.

● Πρὶν ὑπογράψω τὰς ἐντυπώσεις μου, ἤθελα νὰ τονίσω ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὸ Νυμφαῖον μὲ τὰ ἄνθη του καὶ τὰ δάση του εἶναι ἰδιαιτέρως μαγευτικὸν καὶ ζωογόνον.

Ν.Γ. ΦΙΣΤΑΣ

Στιγμιότυπα

Τὸ καλοκαίρι φαίνεται περισσότερον ἡ ἔλλειψις καθαριότητος τοῦ περιβάλλοντος. Οἱ συμπαθεῖς παραθερισταὶ ἀφήνουν εἰς τοὺς χώρους πού διασκεδάζουν κοντὰ στὶς βρύσες ὅ,τιδήποτε εἶναι δυνατὸν νὰ πεταχθῇ μετὰ τὴν χρῆσιν του. Εὐτυχῶς ἡ κοινότης ἔχει τοποθετήσει ὅπου πρέπει πολλὰ δοχεῖα διὰ τὰ ἀπορρίμματα.

Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀνοίξῃ εἰς πολλὰ καὶ κατάλληλα σημεῖα λάκκους βαθεῖς διὰ νὰ ρίχνουν αἱ πέριξ οἰκογένειαι τὰ σκουπίδια των καὶ ὕστερα νὰ καίγωνται ἢ νὰ καλύπτωνται. Διεπιστώσαμεν ὅτι ρίπτονται εἰς τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς δρόμους ὑπὸ πολλῶν σακκοῦλες μὲ σκουπίδια καὶ δημιουργοῦνται πολλαὶ ἑστίαι μολύνσεων. Τὸ πρόβλημα εἶναι σπουδαῖον. Ἐπίσης νὰ γίνῃ σύστασις καὶ νὰ δοθῇ πίστωσις χρόνου εἰς πολλὰς οἰκογενείας νὰ κατασκευάσουν εἰδικοὺς βόθρους διὰ τὰ ἀποχωρητήρια τῶν οἰκιῶν των. Ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου τριμελὴς ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸν ἑκάστοτε πρόεδρον κοινότητος, σταθμάρχην χωροφυλακῆς καὶ ἀγροτικὸν ἰατρόν, ἐὰν ὑποδληθῇ εἰς τὸν κόπον σχετικῆς ἐπιθεωρήσεως θὰ διεπίστωνε καὶ πολλὰς ἄλλας ἐπικινδύνους παραλείψεις.

Τὸ θέμα εἶναι πολλαπλοῦν καὶ πολυσύνθετον. Ἀφ' ἑνὸς χρειάζεται σέβας πρὸς τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν καθαριότητα καὶ ἀφ' ἑτέρου προφύλαξις ἀπὸ κρούσματα ἐπιδημιῶν ἀπὸ ἀσθενείας πού δημιουργοῦνται ἀπὸ οὐσιώδεις παραλείψεις τῶν μονίμων κατοίκων τοῦ Νυμφαίου, τῶν Νυμφαιωτῶν παραθεριστῶν καὶ τῶν ποικίλων ξένων ἐπισκεπτῶν μας. Δὲν κατηγοροῦμεν κανέναν. Ὁ ἁμαρτητὸς τὸν λίθον βαλέτω. Ἐπὶ τέλους εἶναι καὶ ζήτημα καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὑγείας ὅλων. Ζητοῦμεν τὴν κατανόησιν ὅλων τῶν πατριωτῶν μας.

Ὁ θεόδωρος

Ἦτο στὰ γιάτα του ἕνας ἄνδρας δίμορφος, λεβέντης, χορευταρᾶς, τραγουδιστὴς ἀπὸ τοὺς λίγους. Εἶχε ξετρελλάνει τὰ κορίτσια τῆς γειτονιᾶς του μὲ τὸ μαντολίνο.

Στὰ 81 του χρόνια πῆγα τὰν ἐπισκέφθηκα. Τί νὰ ἀντικρύσω. Ἕνα σκελετό. Ἀδύνατος νὰ τρέμῃ. Τὸν καλημερίζω, τὸν κυττῶ μὲ κυττᾶ. Τὸ χέρι του τρέμει. Τοῦ λέω ὅπως πάντα, «ἡ σιού..α σου πολὺ τρέμει, ποιὸς ξεύρει πόσες ἁμαρτίες ἔχει», μὲ κύτταξε, χαμογέλασε, μουρμούρισε. Τὸν κύτταξα, δάκρυσα καὶ ἔφυγα.

Στὸν δρόμο πού ἔφευγα σκεπτόμουνα. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ματαιότης, ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.

Γ. ΜΙΧΟΛΕΚΟΣ

"Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΥΜΦΑΙΟΥ"
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α'
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1951
ΕΔΡΑ: ΚΑΒΑΛΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΣΤΕΡΓΙΟΣ Ι. ΤΣΙΡΛΗΣ
● —
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΙΣ: 1974
ΕΔΡΑ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ:
ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ
Συμβουλίου Σ. Ν.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Ν. Γ. ΦΙΣΤΑΣ
Χαλκέων 11
● —
Τυπογραφεῖον:
Α. ΣΥΝΑΠΑΛΟΣ
Φιλ. Ἑταιρείας 45
Συντακτικὴ Ἐπιτροπή:
Ι. ΔΙΑΤΣΗΣ-Ν. ΦΙΣΤΑΣ
Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπή:
ΧΡ. ΒΡΑΓΚΟΥ
- ΣΤ. ΤΣΙΡΛΗΣ
● —
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δρχ. 200
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Δολ. 15
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 10
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ Δρχ. 20
Πᾶσα προσφορὰ ἐπὶ πλέον δεκτή

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ὡραιοτέρα ἀμοιβὴ διὰ κάθε μοχθοῦντα εἶναι ἡ ἠθικὴ ἱκανοποίησις τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἀντικειμενικῶν του σκοπῶν. Ηὐτύχησα νὰ δοκιμάσω δύο τοιαύτας. Τὴν διάσωσιν τοῦ ἀρχοντικοῦ Λ. Σωσσίδη καὶ τὴν ἀνέγερσιν οἰκήματος διὰ τὴν στέγασιν τοῦ σταθμοῦ χωροφυλακῆς Νυμφαίου.

1) Αἱ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ὑπὸ τῆς κοινότητος ἰδιοκτήτου κτιρίου πρὸς ἀξιοπρεπῆ στέγασιν τοῦ σταθμοῦ χωροφυλακῆς προσωπικαί μου ἐνέργειαι ἤρχισαν τὴν 15.8.1967, ὁπότε προσέφερον πρῶτος διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, εἰς μνήμην τῆς θανούσης συζύγου μου Μαρίας, ποσὸν εἰκοσιτεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν, καὶ ἐκορυφώθησαν αὗται τὴν 15.9.1969, ὅτε ὑπέβαλον σειρὰν ὑπομνημάτων μου εἰς τὴν κοινότητά μας, νομάρχην Φλωρίνης, ὑπουργεῖα Δημοσίας Τάξεως καὶ Προεδρίας Κυβερνήσεως, ἀρχηγεῖον χωροφυλακῆς καὶ διοικήσεις Κοζάνης, Φλωρίνης καὶ Ἀμυνταίου. Αἱ τότε τιμητικαὶ καὶ ἐνθαρρυντικαὶ ἀπαντήσεις τῶν ὡς ἄνω ἀποδεκτῶν, ἐτόνωσαν τὰς προσπαθείας μου καὶ τὴν 15.1.1970 ὑπέβαλον εἰς τὴν Ἀν. Δ)νσιν Χωρ)κῆς Κοζάνης καὶ τὸ σχέδιον ἀρχιτεκτονικῆς μελέτης τοῦ μηχανικοῦ κ. Π. Παπαδοπούλου μετὰ τοπογραφικοῦ διαγράμματος καὶ προϋπολογισμοῦ δαπάνης. Ἐπηκολούθησαν ἔκτοτε πολλαὶ φάσεις καὶ δύσκολα προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίσθησαν ὑπὸ τῆς κοινότητος ἐπιτυχῶς μὲ τὴν συμπαράστασιν πολλῶν φίλων τοῦ Νυμφαίου. Τὸν Μάϊον 1978 ἔγινεν ἡ θεμελίωσις καὶ σήμερον, προβάλλει ὁλοκληρωμένον ἐξωτερικῶς τὸ προσδοκώμενον οἴκημα. Χαίρομεν διὰ τοῦτο ὅλοι οἱ Νυμφαιῶται. Προσωπικῶς αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν συγκίνησιν καὶ ἱκανοποίησιν. Μὲ ὀλίγας εἰσέτι ἐφεδρικὰς δυνάμεις ὅλων, ἐντὸς ὀλίγου ἕνα ὄνειρόν μας θὰ ἔχει γίνει πραγματικότης. Τὰ ἀνωτέρω γράφονται διὰ τὴν τοπικήν μας ἱστορίαν.

2) Ἀπὸ ὀκταετίας εἰς σειρὰν ὑπομνημάτων μου πρὸς τὰ ἁρμόδια ὑπουργεῖα καὶ εἰς ἄρθρα μου ἐν τῇ «Φωνῇ τοῦ Νυμφαίου» ἔγραφον «...ὁ Θεὸς τῆς τέχνης ἐπείγεται νὰ διασώσῃ τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Λεωνίδα Σωσσίδη. Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Νυμφαίου τῆς 25.11.1946, τὰς σφαίρας καὶ τὰ βλήματα βομβῶν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀνταρτῶν, τὰ ἐξεστρώκιζε μία ἀόρατος χεὶρ Θεοῦ, διὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν τῶν ἐν τῷ ἀρχοντικῷ τούτῳ περιφήμων τοιχογραφιῶν...». Διὰ τῶν ἐνεργειῶν μου τούτων ἐπέτυχον κραδασμὸν τῶν εὐαισθήτων χορδῶν ἀνθρώπων, πνευματικῶν καὶ ἁρμοδίων, καὶ οὕτω σήμερον τὸ ὑπέροχον ἀρχοντικον, διὰ τῆς μετατροπῆς του ὑπὸ τοῦ ΕΟΤ καὶ τῆς οἰκογενείας εἰς ξενῶνα, ἔχει ἤδη διασωθεῖ. Αἱ ἐκτελούμεναι μὲ μεθοδικότητα ἐν αὐτῷ σήμερον ἐργασίαι ὑπερβαίνουν πᾶσαν προσδοκίαν καὶ πολὺ γρήγορα θὰ ἀρχίσῃ νὰ σκορπᾷ τὰς λάμψεις του καὶ ἕνα ἄλλο ἵδρυμα κοινωνικῆς καὶ πατριωτικῆς ἀποστολῆς ἐν Νυμφαίῳ. Εἰς τὰ ὅσα ἔχω γράψει ἐκτενῶς εἰς προηγούμενα φύλλα τῆς ἐφημερίδος μας, θέλω νὰ προσθέσω ὅτι εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν ἐξώθυραν ἐπὶ λαξευμένων λίθων σημειοῦται ἡ ἡμερομηνία τῆς θεμελιώσεως 1867. Τοῦτο ἦτο ἔτος ὀργασμοῦ τῆς ΝΕΒΕΣΚΗΣ, διότι τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐκτίσθη ἡ περίφημος ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου μὲ τὸ ἱστορικόν της καμπαναριὸ καὶ ἐσυστήθη ἡ Νέα Φιλικὴ Ἑταιρεία, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας μὲ μέλη ἱδρυτικὰ τοὺς Νεβεσκιώτας μας Μίχαν καὶ Ἀναστάσιον Τσίρλην, μὲ ἄλλους πέντες Μακεδόνας. Κατὰ τὴν ὀργιώδη καὶ ἐνθουσιώδη ἐκείνην ἐποχὴν δηλαδὴ πρὸ ἑκατὸ καὶ πλέον ἐτῶν, ἀνεφύησαν καὶ ἡ πλειὰς τῶν σωζομένων τῇ σήμερον δώδεκα ἀρχοντικῶν τῆς Νεβέσκης μας, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικήν των διακόσμησιν ἐβόησαν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Βιτσίου ὅτι «ἔστι οὖν Ἑλλὰς καὶ ἡ Νέβεσκα τοῦ βορρᾶ». Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς τοῦ Νυμφαίου, δηλαδὴ τὰ ἀρχοντικά του, μὲ τὴν πολυσύνθετον πνευματικήν των δομὴν ἐνίσχυσαν τὴ νκοχλάζουσαν τότε φωνὴ τῆς ἑλληνικότητος τῶν ἐν δουλείᾳ εἰσέτι Μακεδόνων.

Ἀνήκει εἰς τοὺς εἰδικοὺς νὰ περιγράψουν τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν καὶ ἀκτινοβολίαν πού πηγάζουν ἀπὸ τὰς τοιχογραφίας, μὲ τὸν αἰθέριον χορὸν τῶ νέννέα μουσῶν, τὰς προσωπογραφίας τῶν Τιτάνων τοῦ πνεύματος Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Θεῶν, τὰς εἰκονιζομένας τέσσαρας ἐποχὰς τοῦ ἔτους, καὶ ἀπὸ τὰ σωζόμενα πειστήρια τῆς πρὸ αἰῶνος ὑπαρχούσης ἐν Νεβέσκῃ ἀρχοντιᾶς καὶ τεχνικῶν πολιτιστικῶν μέσων διὰ ζωὴν εὐπρεπεστέραν. Τονίζω μόνον τὴν κληρονομηθεῖσαν Ἑλληνομακεδονικὴν ψυχοσύνθεσιν τῶν προγόνων μου Νιβεστιάνων καὶ τὴν συνέχισιν ταύτης ὑπὸ τῶν συγχρόνων Νυμφαιωτῶν, οἷος εἶναι καὶ ὁ ρυθμίζων τὰς ἐργασίας τοῦ ξενῶνος τούτου κ. Βασίλειος Λεωνίδα Σωσσίδης.

Εὐτυχεῖς ὅσοι, ὡς θαυμασταὶ καὶ προσκυνηταί, θὰ περάσουν μίαν βραδυὰν εἰς τὸν περίφημον αὐτὸν ἀρχοντοξενῶνα, ἐν ἐγρηγόρσει ὅμως καὶ ἐν ἐκστάσει μόνον. Διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ τις εἰς τοιοῦτον ἱστορικὸν χῶρον. Ἁπλῶς ἀναπαυόμενος, ὑπνωτίζεται, διδάσκεται, μορφώνεται, διαπαιδαγωγεῖται, καλλιεργεῖται καὶ ἐξοπλίζεται. Θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ συστήσω μόνον γοργότερον τὸν ρυθμὸν τῶν σχετικῶν ὡραίων ἐργασιῶν, διότι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀρξαμένη ἀναγέννησις τοῦ Νυμφαίου.

Ν.Γ. ΦΙΣΤΑΣ

Ὁ Τσουτσιμιντζούλης

Τοῦ κ. Ν. ΛΟΥΣΤΑ

Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας παπποὺς καὶ μιὰ γιαγιά. Ζοῦσαν μόνοι τους στὸ χωριό, πολὺ ἀγαπημένοι, ἀλλὰ καὶ στεναχωρεμένοι, γιατὶ ὁ καλὸς Θεὸς δὲν τοὺς χάρισε τουλάχιστο ἕνα παιδί, νὰ τὸ φροντίσουν, νὰ τὸ μεγαλώσουν, νὰ τὸ παντρέψουν, ν' ἀποκτήσουν ἐγγόνια καὶ νὰ πεθάνουν, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὸν προορισμό τους, σ' αὐτὸν τὸν ψεύτικο κόσμο.

Αὐτὸς ἦταν ὁ καϋμός τους. Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε!...

Μιὰ μέρα λέει ὁ παπποὺς τῆς γιαγιᾶς: «Καλὲ γριούλα μου τί θὰ φᾶμε σήμερα;»

— Νὰ φκιάσω μιὰ πίττα, ἀπάντησε ἡ καλὴ γριούλα. Στὸ κελάρι κάτω ἔχω μιὰ κολοκύθα.

— Καλὰ λές! Πᾶμε στὸ ὑπόγειο νὰ κόψω τὸ κολοκύθι.

Κατέβηκαν τὰ δυὸ γεροντάκια στὸ κελάρι, πῆρε στὰ χέρια του τὴν κολοκύθα, τὴν χτύπησε στὸ πλακόστρωτο δάπεδο καὶ τὸ κολοκύθι ἔγινε 100 κομμάτια.

Μὰ ταυτόχρονα ἀπὸ μέσα πετάχτηκαν ἕνα τσοῦρμο ποντικάκια. Μέσα ἡ ποντικίνα εἶχε κάνει φωληό.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκπληξη ὁ παπποὺς μὲ τὴν τσιμπούκα καὶ ἡ γιαγιὰ μὲ τὴσιουτσάλα ἄρχισαν νὰ τὰ κτυποῦν καὶ νὰ τὰ σκοτώνουν.

Ὅταν τελείωσαν τὸ κυνηγητό, λέει ἡ γριούλα:

— Ἄ! βρὲ γέρο, τί κάναμε! Δὲν ἀφήσαμε ἕνα ποντικάκι νὰ τὸ κάνομε παιδάκι μας!

— Καλὰ λὲς μωρὲ γριούλα μου! Εἶδες πού δὲν τὸ σκεφτήκαμε;

Τότε ἀκούστηκε μιὰ δειλή, ἀδύνατη φωνούλα κάτω ἀπὸ ἕνα καζάνι ὅπου εἶχε κρυφτῆ ἕνα ποντικάκι.

— Ἐδῶ εἶμαι γιαγιάκα!

Ἡ γιαγιὰ καὶ ὁ παπποὺς ὅλο χαρά, τὸ πῆραν στὴν ἀγκαλιά τους, τὸ ἀνέβασαν στὸ δωμάτιό τους, τὸ κάθισαν κοντὰ στὸ τζάκι, τὸ ζέσταναν καὶ τὸ καμάρωναν.

Τοῦ ἀγόρασαν ὁλοκαίνουργια ροῦχα καὶ τὸ καμάρωναν, βλέποντάς το νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ γίνεται ἕνα ὄμορφο... ποντικάκι.

Μιὰ Κυριακή, ποὺ θὰ πήγαιναν στὴν ἐκκλησία ὅμως, ἄφησαν τὸν τσιουτσιουμιτζιούλη στὸ σπίτι, δίνοντάς του καὶ τὶς σχετικὲς συμβουλές.

— Πρόσεξε μὴν ἀνοίξῃς τὴν πόρτα καὶ μπῆ ἡ γάτα, οὔτε νὰ βγῇς ἔξω νὰ παίξῃς μὲ τὰ παιδιά, ἕως ἔρθουμε ἐμεῖς. Κλεῖσε ἀπὸ μέσα τὶς πόρτες καλά.

— Καλὰ γιαγιάκα δὲν θὰ βγῶ. Ἔσυρε στὴν ἐξώπορτα, τὸν ἀλόστουρχου καὶ γύρισε κοντὰ στὸ τζάκι. Ἐκεῖ στὴν χόβολη ἔβραζαν τοῦ υοάλᾶ (τσουκάλι στενόμακρο πίλινι) τὰ γασόλια.

Ἀλλὰ κάποια στιγμὴ ἄκουσε μιὰ τρομακτικὴ φωνή, ἐπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καδρόνια τοῦ ταβανιοῦ.

— Νιάου - Νιάου!... Κατατρόμαξε! Τώρα; Ποῦ νὰ κρυφτῇ;

Μ' ἕνα πήδημα ὁ γάτος βρέθηκε κοντά του, κι ἄρχισε ἕνα τρομερὸ κυνηγητό... Τρέχει τὸ ποντικάκι δῶθε - κεῖθε, πίσω του καὶ ὁ γιάτος. Ἐπάνω στὴν τρεχάλα του καὶ στὴ σαστιμάρα, τὸ ποντικάκι ρίχτηκε μὲ τὸ κεφάλι του μέσα στὸ τσουκάλι καὶ ζεματίστηκε μέσα στὰ φασόλια. Ὁ γάτος τὄβαλε στὰ πόδια γιὰ νὰ μὴν ὑποστῇ τὶς συνέπειες τῆς... πράξεώς του.

Κάποια στιγμὴ γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τὰ δυὸ γεροντάκια κι ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὴν πόρτα μὰ ἀπόκριση καμιά. Ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν τοὺς ἄνοιγε ὁ τσιουτσιουμιτζιούλης, ἡ γιαγιὰ εἶπε τοῦ παπποῦ. «Ἐσὺ περίμενε ἐδῶ στὴν αὐλή, ἐγὼ θὰ τρέξω στοὺς μαχαλάδες νὰ δῶ μὴν παίζῃ μὲ τὰ παιδιὰ ἐκεῖ.

— Παιδιὰ ἀπὸ τὸν πάνω μαχαλά, μήπως εἶναι ἐκεῖ ὁ τσιουτσιουμιντζιούλης;

— Νοῦ λεὰ μουμᾶ, νοῦ...

Ἡ ἴδια ἐρώτηση ἔγινε καὶ στὰ παιδιὰ τοῦ κάτου μαχαλά.

— Νοῦ λεὰ μουμᾶ, νοῦ!...

Στενοχωρημένη γύρισε στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ βρῆκε νὰ περιμένῃ ὁ παπποὺς.

— Τώρα τί θὰ κάνουμε;

Ὕστερα ἀπὸ σκέψη, πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ ἀνεβοῦν ἀπὸ τὸ πάνω πάτωμα, ποὺ τὰ παράθυρα δὲν εἶχαν σίδερα.

Γυρεύουν ἐδῶ, γυρεύουν ἐκεῖ, φωνάζουν, μὰ ἀπόκριση καμμιά. Σὲ μιὰ γωνιὰ βλέπουν τὴν γάτα κουλουριασμένη, δῆθεν νὰ κοιμᾶται. Ἀμέσως μιὰ φευγαλέα κακὴ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τους.

Μὰ ὁ γάτος δὲν ἀπάντησε στὰ ἐρωτήματά τους.

Κουρασένοι καὶ περισσότερο στεναχωρημένοι γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ τσιουτσιουμιντζιούλη κάθισαν νὰ φᾶνε.

Ἔστρωσαν τὸ τραπέζι καὶ βγάλανε τὸ τσουκάλι μὲ τὰ φασόλια ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὰ χύσανε στὴ μεγάλη βαθουλὴ πίλινη πιατέλα.

Τί τρομερό!! Μέσα στὴ χύτρα εἶχε ζεματιστεῖ τὸ μικρὸ ποντικάκι. Δὲν ἔβαλαν μπουκιὰ στὸ στόμα. Ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ φασόλια τὸ μικρό μας ποντικάκι, τὸ ἔντυσαν μὲ τὰ καλά του καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ συνόδευαν στὴν τελευταία κτοικία του, ὅλοι οἱ φίλοι του, πού τόσο τὸ ἀγαποῦσαν, γιατὶ ἦταν ἕνα μικρό, χαριτωμένο καὶ πολὺ ἀγαπητὸ ποντικάκι.

Ὑστερόγραφο: Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο παραμυθάκι ποὺ μάθαιναν τὰ Νεβεσκιωτόπουλα ἀπὸ τὶς γιαγιάδες τους. Ἦταν κι ἄλλα πολλά, μὲ βασιλιάδες καὶ πριγκιπόπουλα. Μὲ ἱστορίες, ποὺ εἶχαν σχέση μὲ τοὺς πανάρχαιους μύθους τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, μὲ λάμιες καὶ μάγισσες, μὲ καλοὺς καὶ κακοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ὅλα τὰ παραμύθια,

Κρῖμα, ποὺ χάθηκαν καὶ ξεχάστηκαν πιά. Ἔτσι κόπηκε ἡ συνέχεια τῆς ρίζας μας, τῶν παραδόσεών μας, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

Τώρα ἔσπασαν οἱ κρίκοι. Τὰ παιδιά μας δὲν γνωρίζουν τίποτα ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τὶς παραδόσεις τοῦ χωριοῦ μας ποὺ τόσο περηφανευόμαστε ἐμεῖς οἱ παληοί.

Θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργον, ὅσες γυναῖκες τοῦ χωριοῦ μας, θελήσουν καὶ γράψουν τουλάχιστο τὰ τόσο ὡραῖα παραμύθια μας. Ἂς τὰ γράψουν ὅπως μποροῦν. Ἐγὼ θὰ τὰ διασκευάσω, χωρὶς νὰ ἀλλάξω τίποτα ἀπὸ τὴν περιγραφή τους, κι ἂς μοῦ τὰ στείλουν στὴ διεύθυνση: Τσιμισκῆ 22, Θεσσαλονίκη.

Ν. ΛΟΥΣΤΑΣ

Ἐκδήλωσις

Τὴν 30ὴ Μαΐου ἔγινε στὸ Ἐπιμελητήριο Θεσσαλονίκης, εἰδικὴ ἐκδήλωσις τῆς νομαρχίας Φλωρίνης μὲ θέμα «δυνατότητες βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἐπενδύσεων εἰς τὸν νομὸν Φλωρίνης».

Μετὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ ὑπουργοῦ Β.Ε. κ. Ν. Μάρτη καὶ τοῦ προέδρου τοῦ ἐμπορικοῦ συλλόγου, ἤρχισεν ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Θ. Ἀσπασίδη, νομάρχου Φλωρίνης, πού ἐσημειώθη ὑφ' ὅλων ὡς ἐνημερωτική, σαφής, αἰσιόδοξος καὶ ἐπιτυχής.

Ὕστερα ἀπὸ προβολὴν ὡραίας ταινίας διὰ τὸν νομὸν Φλωρίνης ἐπηκολούθησε πλούσια δεξίωσις. Αἱ ἐκ τῆς πρωτοτύπου ταύτης ἐκδηλώσεως ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν ἄρισται καὶ ἐκφράζομεν τὰ θερμά μας συγχαρητήρια εἰς τὸν κ. Θ. Ἀσπασίδην. Ἀναμένομεν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς, ἐν καιρῷ, καλὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου
Νυμφαιωτῶν
Ν.Γ. ΦΙΣΤΑΣ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ

— Η ΦΩΝΟΥΛΑ μας συνεχίζει τὸν δρόμον της εἰς πεῖσμα ὀλίγων πού νόμιζαν ὅτι γρήγορα θὰ παύση ν' ἀκούεται καὶ ὅμως ταξιδεύει παντοῦ καὶ συνδέει ὅλους τούς πατριῶτας καὶ φίλους τοῦ Νυμφαίου.

— Μὲ τὴν σειρά της ἡ στήλη συγχαίρει τὸν κ. Νομάρχη διὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ ὁμιλίαν του εἰς τὸ Ἐμπορικὸ Ἐπιμελητήριο Θεσσαλονίκης, σχετικῶς μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νομοῦ Φλωρίνης πού πολύς κόσμος καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ παρηκολούθησε.

— Κάτι ἄκουσα σχετικὰ μὲ τὴν ἀναστήλωση τοῦ στρατηγείου τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος (ἀρχντικὸ Μίχα Τσίρλη) δηλαδὴ ὅτι ὁ κ. νομάρχης ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἄμεσον δημοπράτησιν τοῦ ἔργου, ἔτσι πού νὰ διατεθῆ τὸ πρῶτο χρηματικὸν ποσόν. Νομίζω ὅτι μεγαλύτερη ἱκανοποίηση δι' ἡμᾶς τούς Νυμφαιώτας δὲν μπορεῖ νὰ γίνει δεδομένου ὅτι εἶναι ὄνειρό μας νὰ δοῦμε τὸ ἐθνικὸ τοῦτο οἴκημα ν' ἀναστηλώνεται καὶ νὰ δεσπόζη καὶ πάλιν εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, διὰ νὰ ὑπενθυμίζη εἰς τούς νεωτέρους τούς ἀγῶνας τῶν προγόνων μας.

— Καὶ ἄλλα σπίτια κτίζονται εἰς τὸ χωριὸ (Μπουτάρη, Οἰκονόμου). Ἔτσι δειλὰ δειλὰ ξανακτίζεται τὸ ὡραῖο μας χωριὸ πού προπολεμικὰ ἀπαριθμοῦσε 400 σπίτια.

— Εἰς τὸ προηγούμενο φύλλο ἡ ΦΩΝΗ κάτι ἔγραψε γιὰ φωτογραφίες νομίζω ὅτι ἕνας διαγωνισμὸς μὲ οἰκονομικὸ ἔπαθλο θὰ ἀποδώση θὸ ἀποτέλεσμα πού ἐπιθυμοῦμε. Νὰ λοιπὸν ἡ ἀποστολὴ τοῦ συνδέσμου. Νὰ διαθέση ἕνα ποσὸν ἀπὸ τὸ πενιχρὸ ταμεῖο του.

ΝΥΜΦΑΙΩΤΗΣ

Εὐθανασία

Ὁ ἀξιότιμος κ. «Βόρειος» εἰς τὴν πολύτιμον στήλην του ἐν τῇ «Μακεδονία» τῆς 18ης Νοεμβρίου π.ἔ. ἔγραφε:

Μὲ ἀφορμὴ ἕνα σημείωμα τῆς στήλης αὐτῆς, ὁ ἀναγνώστης μας κ. Ν. Γ. Φίστας, ἰατρός, Χαλκέων 11, Θεσσαλονίκη, ἐπισημαίνει ὅτι τὸ σημείωμά μας ἀνέφερε ὅτι θὰ γίνει ἕνα εἶδος δημοψηφίσματος στὴν Ἑλβετία γιὰ τὴν εὐθανασία καὶ γράφει: «Τοιοῦτον πιθανὸν νὰ γίνῃ ἀργότερα καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἴσως καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἰατρῶν πού ἐκ κενοδοξίας καὶ μόνον, θὰ θελήσουν νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς νεωτεριασταί ἢ πρωτοπόροι. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ πολυτιμώτερον τῶν ἀγαθῶν. Μετὰ τὴν ζωὴν ἰσάξιον ἀγαθὸν ὁ πόνος. Σεβασμὸς λοιπὸν διὰ τὴν ζωὴν καὶ ἀντοχὴ ἔναντι τοῦ πόνου. Μετριασμὸς αὐτοῦ διὰ ναρκωτικῶν ἐπιτρέπεται. Ἐξάλειψις ὅμως τοῦ πόνου διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ζωῆς τοῦ ὑφισταμένου αὐτὸν δὲν εἶναι ἐπιτρεπτή. Ἀντίκειται εἰς τὴν λογικήν, εἰς τὸ δίκαιον, εἰς τὴν σκοπιμότητα. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ παντὸς ἰατρικοῦ ἔργου, ἔγκειται εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀσθενοῦς μὲ τὸν ἰατρόν. Ἡ κοινωνία δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσδοκᾶ ἀπολύτρωσιν τῶν ἀσθενῶν λόγω ἀναπηρίας ἢ κακοήθων νόσων ἀχρήστων μελῶν αὐτῆς, διὰ τῶν ἰατρικῶν χειρῶν. Αὗται ἐτάχθησαν νὰ δίδουν παρηγορίαν καὶ οὐχὶ κώνειον. Αὗται ἐπλάσθησαν καὶ διεμορφώθησαν ἐπὶ αἰώνας ν ἀκρατῶσι σύριγγα σωτήριον καὶ οὐχὶ ἐγχειρίδιον δολοφονικόν. Ἀπορῶ πόθεν ἀντλοῦν τὸ θάρρος μερικοί καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἰατρὸν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν μαρτυρικὴν ἐκ πόνων ζωήν. Πῶς νὰ δυνηθοῦν οἱ ἰατροὶ νὰ συνεχίσουν τὸν ρόλον των καὶ τὴν ἀποστολήν των ὅταν οἱ ἀσθενεῖς τούς βλέπουν ὡς ἐκτελεστὰς καὶ ὡς δημίους των; Ἡ ἔκκλησις τοῦ ἀσθενοῦς πρὸς θανάτωσίν του δὲν εἶναι ἀρκετή, διότι πιθανολογεῖ τὴν διασάλευσιν τῆς νομιμοσύνης αὐτοῦ. Πλὴν τούτου, ποῖος ἐγγυᾶται τὴν εὐθυκρισίαν τῶν συγγενῶν τοῦ ἀσθενοῦς πού ἐπιτρέπουν εἰς εὐθανασίαν καὶ ποῖος δύναται νὰ ἀπακλείσῃ τὴν ὑστεροβουλίαν αὐτῶν; Ἡ κοινωνία κακῶς συζητεῖ δίκην μόδας εἰς τὰ σαλόνια της τὸ θέμα τῆς εὐθανασίας. Ἐφαρμογὴ ταύτης ὑπὸ ἰατροῦ πρέπει νὰ κριθῆ ὡς ὀλίσθημα ἐγκληματικόν».

Ν.Φ.

Ἀναμνήσεις

Τοῦ κ. ΧΡ. ΤΩΜΗ

Μὲ τὶς διακοπὲς τοῦ καλοκαιριοῦ κατέφθαναν στὴν ὡραία Νέβεσκά μας πληθώρα παραθεριστῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐρχαμὸς τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὰ διάφορα γυμνάσια καὶ σχολὲς ἦταν κάτι τὸ ἀπερίγραπτο. Γέμιζαν οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ ἀπὸ δεκάδες ἀμούστακα καὶ μὲ κοντὰ παντελονάκια παιδιὰ πού δίδανε κίνησιν καὶ μεγάλη χαρὰ μὲ τὶς φωνές τους καὶ τὰ τραγούδια τους.

Παγζουρλισμὸς γινόταν στὸ γήπεδο στὰ λινούρια πού μαζεύονταν δεκάδες γιὰ νὰ παίξουν ποδόσφαιρο καὶ ἄλλα ἀγωνίσματα. Ἀρκετοὶ ἦσαν ἄσσοι ποδοσφαιρισταί, παίζανε σὲ διάφορες ὁμάδες τῆς Θεσσαλονίκης. Γίνονταν καὶ συναντήσεις μὲ ὁμάδες Ἀμυνταίου, Φλωρίνης καὶ βγαίνανε πάντα νικητές. Θυμᾶμαι μερικούς παῖκτες πού ξεχώρισαν τούς Νάκο καὶ Πέτσα, τὸν Παναγιώτη, τὸν Ἀλέκο, τὸν Θωμᾶ, τὸν Μπέμπη, τὸν Στέλιο, τὸν Τούσια τὸν Ρίμπη καὶ τὸν Θεόδωρον τοῦ Τάσκα πού ἐξελίχτηκε σὲ διεθνῆς. παίκτης. Αὐτοὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ πού ζοῦν στὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἀλλοῦ. Διαβάζοντας τὶς λίγες αὐτὲς γραμμὲς θὰ θυμοῦνται τὰ ὡραῖα παιδικά τους χρόνια πού πέρασαν στὸ χωριό μας.

Τελειώνοντας τὰ παιχνίδια παίρνανε τὴν πλαγιὰ πρὸς τὸ κουρί ξαπλωμένοι στὴν πρασινάδα ρουφοῦσαν τὴν μυρωδιὰ τῆς ματέρκας καὶ ὕστετους στὸ ἐξοχικὸ καφενεῖ «ἡ Γαλήνη» ρα καταλήγανε νὰ πάρουν τὸ γλυκὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀκούραστου καὶ προθύμου διευθυντοῦ Γεωργίου Δώδη πού καὶ μὲ τὰ ἀστεῖα του διπλασίαζε τὴν κατανάλωση. Τὸ διατήρησε ἀρκετὰ χρόνια διότι ἔκαμινε χρυσὲς δουλειές. Τὶς περισσότερες βραδυὲς ξενυκτοῦσε γιὰ νὰ εὐχαριστήση τούς ρομαντικούς πελάτεδ μὲ τὶς ὡραῖες πλάκες πού δὲν ἄφηναν νὰ κλείσουν μάτι καὶ οἱ κοπέλλες τοῦ μαχαλά τοῦ Κουκόσκα ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κουρί.

Κατέφθαναν καὶ οἱ σπουδαστὲς ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Φλωρίνης καὶ ἦταν ἀρκετοὶ ὁ Ἀναστάσιος, ὁ Μιχαλάκης, ὁ Νῖκος, ὁ Νάκης ὅλοι τους παίζανε ἀπὸ ἕνα μουσικὸ ὄργανο καὶ τὰ βράδυα ἀπολαμβάναμε χορωδία μὲ ὡραῖα ἐθνικὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια.

Ἐπίσης καὶ οἱ σπουδάστριες τοῦ Νηπιαγωγείου Φλωρίνης, Κοζάνης, ἡ Δάμνα, ἡ Ζωή, ἡ Ἐλευθερία, ἡ Μαρίκα. Ἕνα καλοκαίρι μᾶς ἐπισκέφθηκε τὸ νηπιαγωγεῖο Φλωρίνης. Ἐφιλοξενήθηκε γιὰ τρεῖς μέρες σὲ καταλύμματα στὸν ἐπάνω μαχαλᾶ. Πέρασαν πολὺ εὐχάριστα σὲ ἀτμόσφαιρα ἐξαιρετικὰ χαρούμενη ντυμένες μὲ μπλὲ ποδιὰ καὶ ἄσπρο γιακαδάκι, ἦταν ζωντανὴ μπουμπούκια.

Τὶς ξενάγησαν οἱ συσπουδάστριες σὲ ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τοῦ χωριοῦ καὶ ἐπέστρεψαν εὐχαριστημένες καὶ μὲ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις.

Εἴχαμε καὶ ἱπποδρομίες, θέαμα ἀξιοθαύμαστο μὲ ἄλογα ἐξαιρετικῆς ράτσας. Ὁ κ. Νικόλαος μὲ τὸ μαῦρο καὶ ὁ κ. Γεώργιος ὁ «μαχαραγιᾶς» μὲ τὸ ἄσπρο ἄλογο βγαίνανε καὶ κάναμε ἱπποδρομίες στὰ ἀξιοθέατα τοῦ χωριοῦ. Μανιώδης καβαλάρης ἦταν καὶ ὁ κύρ Φάνης.

Ἐπίσης εἴχαμε καὶ γαϊδαροδρομίες ὁ Χὰνς ὁ γιὸς τοῦ μεγάλου εὐεργέτη Ἰωάννου Νίκου εἶχε ἕνα γάϊδαρο σελωμένο μὲ γκέμια καὶ ζαγκιὰ ἀστραφτερὰ μεγάλης ἀξίας, τὸν τάϊζε μὲ μπισκότα σοκολάτες καὶ γάλα στὸ κουβαδάκι καὶ ἔκαμινε γαϊδαροδρομίες στούς δρόμους τοῦ χωριοῦ, λὰ σάλτσε, Κώστα, λινούρια καὶ στὴν δρύση τοῦ Μπέτου. Ἦταν ἕνα θέαμα πού δὲν συναντᾶτο πουθενά. Τὰ παιδιὰ τοῦ μαχαλᾶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ξάδελφό του Παναγιώτη, ἀκολουθοῦσαν τὴν μεγάλη χαρούμενη πομπή. Λέγεται. ὅτι τὸν πῆγαν στὴν Σουηδία. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού... δέναν τὰ σκυλιὰ μὲ τὰ λουκάνικα. Αὐτὴ ἦταν ἡ Νέβεσκά μας πού ἄφησε ἐποχή.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ὁ κ. Γεώργιος Ἀρ. Καρακάσης καὶ ἡ δὶς Καίτη Ἀθ. Μπάτζιου ἐτέλεσαν τούς γάμους των εἰς Τρίκαλα. Εὐχόμεθα δίον εὐτυχισμένον.

Γεννήσεις

Ἡ κ. Εὐαγγελία Καλογήρου (Τῶ μη) ἔτεκε θῆλ. Εὐχόμεθα νὰ τούς ζήση.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΒΡΑΓΚΟΣ

Ἡ παροικία τῶν Νυμφαιωτῶν ἀπεχαιρέτησε ἕνα ἀπὸ τὰ κορυφαῖα της στελέχη. Μᾶς ἔφυγε καὶ ἀκόμη ἕνας ἀπὸ τούς τελευταίους τῆς παλαιᾶς φρουρᾶς τῆς Νεβέσκης. Ὁ Θόδωρος τοῦ Ἄνη Βράγκου. Εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς σελίδας του πού καλύπτει ὀγδόντα χρόνια εὑρίσκω νειάτα, διάθεσιν καὶ ὄνειρα. Μετὰ τὸ γυμνάσιον φτερουγίσματα ζωηρά. Τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς κοινότητος ἐχάραξε διὰ τὴν ἐποχήν του τροχιὰν ζωηρὰν καὶ ἀκτινοβόλον. Ὑπῆρξε τύπος ἀνθρώπου πλασμένου εἰς τὸ νὰ διοικῆ καὶ νὰ καθοδηγῆ. Ἐκ χαρακτῆρος ἀνήσυχος, θαρραλέος καὶ ζωηρὸς εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς. Μοναδικὸς εἰς τὴν σύλληψιν ἰδεῶν καὶ ἀποφάσεων. Ἡ ψυχοσύνθεσίς του ἦτο ἐκκρηκτική. Ὕστερα εὑρίσκω κατοχήν, σκιρτήματα ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἐκδηλώσεις ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Πάντοτε μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ στὴν κοινότητα καὶ στὸν σύνδεσμόν μας. Τώρα ἔπεσε μιὰ ὑψηλὴ λεύκα τοῦ Νυμφαίου. Τὸ γέλιο νέκρωσε καὶ ἅπλωσεν ἡ καταχνιὰ εἰ στὰ ὁλόϊδια σὰν αὐτὸν παρακλάδια του. Θὰ φύγει ὅμως γρήγορα ἡ καταχνιά. Πρέπει νὰ φύγη. Τὸ ζητᾶ ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς τοῦ Θόδωρου Ἄνη Βράγκου πού ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ ἄξια τέκνα τῆς Νεβέσκης μας. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Ν.Γ. ΦΙΣΤΑΣ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Ἀπεβίωσαν οἱ κάτωθι πατριῶται:

Παρ. Ἰ. Μάνη

Θ. Ἰ. Βράγκος.

Ἐκφράζομεν συλλυπητήρια.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πρὸ μηνῶν πέρασε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ φιλόσοφος ΣΑΡΤΡ καὶ ἕνα ἀξιόλογον περισδικὸν τοῦ ἐζήτησε ἕναν χαιρετισμὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας.

Ὁ Σάρτρ ἀπήντησε: «Εὔχομαι στὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ νὰ διαβάζῃ περισσότερο».

Τὴν συμβουλὴν ταύτην τοῦ φιλοσόφου τοῦ αἰῶνος συνιστῶ νὰ προσέξῃ ἡ συμπαθής μου Νεολαία τῶν Νυμφαιωτῶν, ὥστε νὰ γίνῃ πιὸ προοδευτικὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι καὶ πλέον ἀποδοτική.